

עצם המשאלות

מלקחי פחם הביטו על המדף שמעל האח.
"מי זה?" הם שאלו את קופסת הגפרורים
המונחת לידם.

קופסת הגפרורים הסתכלה על העצם המוזר
החדש שעמד על זוג רגליים דקות ונשען על
הקיר, על יד קנקן הקפה.
"אינני יודעת" ענתה קופסת הגפרורים.

הם שאלו עוד חפצים אחדים בסביבה,
האם יודעים מי הוא היצור המוזר אך אף אחד
מהם לא הכיר אותו ולא ראה דבר כזה קודם.
כשהיצור המוזר בעל ראש קרח שמע את
ההתלחשות, הבין שהם מדברים עליו, יצא
החוצה, כך שכולם יוכלו לראותו היטב והתחיל
לטייל לאורך המדף.

מלקחי הפחם, קופסת הגפרורים וחפצים
האחרים הביטו עליו בעניין כשהוא הלך הלך
וחזר.

בסוף היצור החדש נעצר, הרים את ראשו
ואמר "אני עצם המשאלות. ומאחר שאף אחד

מכם לא יודע מהו עצם המשאלות, אגיד לכם!
עצם המשאלות הוא דבר בעל חשיבות רבה
ביותר בכל העולם. אחדים מאתנו באים
מחזה של תרנגולת, אחרים מתרנגולי הודו.

כששמים אותנו מעל דלת הבית אנו מביאים
מזל לבית."

"האם האנשים כאן בבית לא זקוקים למזל?"
שאלה קופסת הגפרורים.

"איזו שאלה טיפשית!" ענה עצם המשאלות
"כל אחד יכול להבין כי אינך מבינה הרבה."
"אז למה לא שמו אותך מעל הדלת?" שאלו
מלקחי הפחם.

חשבו איזה עצם חשוב מדבר אליהם. ואז
פרצו למטבח שני ילדים.
"הנה הם באים!" קרא עצם המשאלות "עכשיו

תראו איך אני ממלא את משאלותיהם!"
החפצים במטבח התבוננו כשהילדים לקחו

"כי תכונות שלי הן גדולות יותר מאשר רק
הבאת מזל" ענה העצם "ילדים שמים אותי
כאן כדי שאתייבש, כי שמעו שאני יכול למלא
את משאלותיהם! ואם תשימו לב עלי ותפתחו
את עיניכם ואוזניכם, תראו איזה דבר חשוב
היא עצם המשאלות!"
כל החפצים במטבח עצרו את נשימתם כשרק

"עוד פעם המשאלה שלי לא נתמלאה!" קרא הילד.

"הן אף פעם לא מתמלאות!" קראה הילדה כשהיא זורקת את חלק העצם לאשפה.

והילדים רצו לשחק בחוץ.
"כמה עדיף להיות חפץ שמושי" אמרו המלקחיים.
"אכן כך" ענתה קופסת הגפרורים "וככל שמשהו יותר שמושי, כך הוא מתגאה פחות!"

את עצם המשאלות מהמדף. אפשר היה לראות כמה גאה הוא נראה כשכל אחד מהילדים החזיק את אחד מרגליו בין האצבעות.

"אני רוצה שהמטבח יתמלא מיד בממתקים ועוגות, ושנוכל לאכול מהם כמה שרק נרצה!" אמר הילד.

"ואני רוצה אלף מטבעות זהב שיהיו מונחים על השולחן!" קראה הילדה.

"עכשיו תביטו!" קרץ עצם המשאלות לחפצים שליד התנור. הילדים משכו את רגליו של עצם המשאלות.

"אווור!" הוא קרא. נשמע קול שבר והעצם נשבר לשניים.

"משאלה שלי תתמלא" קרא הילד שהחלק הגדול יותר של עצם המשאלות נשאר בידו "עכשיו החדר יתמלא בעוגות וממתקים."
"ראו איך החדר מתמלא עם ממתקים!" קראו כל החפצים שעל המדף "כמה יפה להיות עצם המשאלות!"

אבל החדר לא התמלא עם ממתקים.